

ՀԱՏՈՒԿ ԵՒ ՀՈԳԵԲԱՆԱԿԱՆ ՊԱՏԵՐԱԶՄ

Մեր պարտականություններն ու
պարտականությունները դրա նկատմամբ

Մեր պարտականություններն ու պարտականությունները հատուկ և հոգեբանական պատերազմի ձևի դեմ

Պատմության ընթացքում պատերազմները միայն զենքով չեն եղել: Հաղթելու մոտիվացիան միշտ գերիշխող գործոն է եղել: Այդ իսկ պատճառով փորձ է արվել բոլոր հնարավոր միջոցներն ու մեթոդները՝ կոտրելու կամ թուլացնելու հակառակորդի պայքարելու կամքը: Պատերազմում առանց կռվի հաղթելը ռազմավարական և փորձագիտական մոտեցում է պահանջում: Մենք պատմությունից գիտենք, թե ինչպես են բանակները պարտվել՝ ստեղծելով վախի և սարսափի զգացում: Վերջին ժամանակներում ԴԱԻՇ-ը նմանատիպ մեթոդներով արագ արշավ է իրականացրել: Այնուամենայնիվ, երբ Ռոժավայում ռազմական և հասարակական դիմադրությունը ակտիվորեն և կազմակերպչական մոբիլիզացվեց, այս ընկալումը սկսեց կոտրվել, և այդ պահից սկսած բոլոր ուժերը սկսեցին պայքարել ԴԱԻՇ-ի դեմ:

Հոգեբանական պատերազմը պատերազմի մի տեսակ է, որն ուղղված է հույզերին, հոգեկանին և, ինչպես իր անունն է հուշում, մարդու հոգեբանությանը: Պատերազմի այս տեսակը հաճախ թերազնահատվում է: Այնուամենայնիվ, ժամանակակից պատերազմում զինված պայքարը կազմում է հակամարտության միայն մոտ քսան տոկոսը: Հոգեբանական պատերազմը, մյուս կողմից, գործում է օրական քսանչորս ժամ՝ պատերազմի գրեթե յուրաքանչյուր վայրկյան՝ կենտրոնանալով հոգեբանական հարձակման վրա: Ի տարբերություն զինված հակամարտությունների, որտեղ զգալի ժամանակ է ծախսվում նահանջելու, հանգստանալու, պատրաստվելու կամ ստրատեգ պատրաստելու վրա, հոգեբանական պատերազմը գործում է անդադար և անողոք: Պատերազմի, թե խաղաղության ժամանակ, կյանքի համակարգերը ձևավորվում են հատուկ և հոգեբանական պատերազմի վրա: Ուստի նրանք, ովքեր նպատակ ունեն հիմնելու նոր կենսակերպ, և ժողովուրդն ինքը, կազմակերպչական և պարտականությունների առումով զգալի պարտականություններ ունի:

Հոգեբանական պատերազմի ուժասպառ, ցրող և բարոյալքող ազդեցության պատճառով նրանք, ովքեր պնդում են, որ պայքարում են ազատ կյանքի համար, պետք է մեծապես կենտրոնանան կազմակերպման, քարոզչության և քարոզչության վրա: Ժողովրդի հավատն իրենց գործին, արժեքներին, ընդհանուր նպատակներին, մտքի ու ոգու ընդհանուր միասնությանը մեծացնում է նրանց պարտականությունները, ովքեր ձգտում են ազատության:

Հոգեբանական պատերազմը պատերազմի ամենաանխիղճ տեսակներից մեկն է: Չնայած իր անողոքությանը, այն ֆիզիկապես սպանելու նպատակ չունի: Փոխարենը թիրախավորում է ոգին, բարոյականությունը և հոգեկան վիճակը՝ նպատակ ունենալով ոչնչացնել նրանց: Հետևաբար, հոգեբանական պատերազմը ձգտում է գրավել մտքերը վախի միջոցով՝ վերահսկելով մարդկանց և հասարակության վարքագիծը՝ նրանց ցանկալի ուղղությամբ տանելու համար: Այդ իսկ պատճառով այն հայտնի է որպես պատերազմի ամենաթունավոր, նենգ և կեղտոտ տեսակ: Դրան հակազդելու համար անհրաժեշտ են արտակարգ միջոցներ:

Հոգեբանական պատերազմը հիմնականում հիմնվում է ստերի և անհիմն պնդումների վրա: Այն ցույց է տալիս այնպիսի բաներ, որոնք գոյություն չունեն, կարծես գոյություն ունեն, ստեղծում է արդարացված լինելու պատրանք՝ չնայած սխալ լինելուն, և թուլությունը ներկայացնում է որպես ուժ: Այն նախագծում է քաջություն այնտեղ, որտեղ չկա և շահարկում է գիտակցությունը՝ կեղծիքի վրա հիմնված ընկալումներ ձևավորելու համար: Այս տեսակի պատերազմը հարձակվում է հասարակությունների և անհատների ամենաթույլ կողմերի վրա: Պատմությունը ցույց է տվել, որ կազմակերպված դիմադրություն և պատրաստակամություն ունեցող հասարակությունները հաջողության են հասել հոգեբանական պատերազմի դեմ: Ի հակադրություն, դրա զոհը հաճախ են դարձել անկազմակերպ և վատ պատրաստված հասարակությունները: Նման հասարակություններում խուճապն ու խառնաշփոթը հոգեբանական քարոզչության ուղղակի արդյունք են: Օրինակ, սիրիական բանակի փլուզումը և Հալեպում և Դամասկոսում հարձակումներին դիմակայելու անկարողությունը պայմանավորված էին ոչ թե ռազմական հարձակման, այլ ճնշող հոգեբանական հարձակման հետևանքով: Սիրիական վարչակարգի պատրաստվածության և կարգապահության բացակայությունը, զուգորդված ընդհանուր իդեալների բացակայությամբ, այս փլուզման հիմնական պատճառներն էին:

Այսօրվա աշխարհում, որտեղ զանգվածային հաղորդակցության գործիքները և թվային լրատվամիջոցները զգալի դեր են խաղում, պատերազմի հոգեբանական և ընկալման չափերը որոշիչ են դարձել ֆիզիկական կոնֆլիկտի կողքին: Առանց կռվի հաղթելու ռազմավարությունը ներառում է այնպիսի տեխնիկա, ինչպիսին է պատկերացումների ստեղծումը, ապատեղեկատվության տարածումը և մտքերի մանիպուլյացիա՝ ինչպես զանգվածների, այնպես էլ պատերազմող կողմերի վրա ազդելու համար:

Այս գործընթացը չի սահմանափակվում միայն ռազմական ուժերով, այլ ազդում է ողջ հասարակությունների մտքերի վրա՝ օգտագործելով հոգեբանական պատերազմը որպես գործիք հաղթելու համար նախքան ֆիզիկական կոնֆլիկտի սկսվելը:

Լրատվամիջոցներում ապատեղեկատվությունը խեղաթյուրում է իրականությունը կամ կառուցում նոր իրականություն՝ դեկավարելով հասարակական կարծիքը և թուլացնելով հասարակության բարոյականությունն ու մոտիվացիան: Այս առումով պատերազմի հոգեբանական հարթությունը հաճախ կարող է ավելի արդյունավետ լինել, քան ֆիզիկական առճակատումը:

Սա ցույց է տալիս, որ պատերազմներն այլևս չեն հաղթում միայն ֆիզիկական ուժով, այլ նաև տեղեկատվության և ընկալման կառավարման միջոցով: Թվային գործիքներն ավելի հեշտ են դարձրել, քան երբևէ ձևավորել հասարակության ընկալումները, բարոյալքել հակառակորդներին և ստանալ միջազգային աջակցություն: Պատերազմներն այժմ հաղթում են մտքում, նախքան դրանք կռվել են մարտի դաշտում: Պատերազմի այս նոր դեմքը գերազանցում է ավանդական սահմանումները և դարձել ժամանակակից ռազմավարությունների հիմնաքար:

Թուրքական պետության հակաքրդական քաղաքականությանը արդյունավետ հակազդելու համար թշնամու փաստարկները չեզոքացնող ռազմավարություն պետք է իրականացվի լիակատար համակարգմամբ: Հյուսիսային և Արևելյան Սիրիայի Դեմոկրատական Ինքնավար Վարչակազմը ներկայացնում է նոր մոդել, որտեղ քրդերը, արաբները, սիրիացիները և այլ էթնիկ և կրոնական խմբեր գոյակցում և կառավարում են միասին: Այս իրականությունն աշխարհին տեսանելի դարձնելը, տարածաշրջանում թուրքական պետության չարաբաստիկ ծրագրերի բացահայտումը և թափանցիկության ապահովումը մեծ նշանակություն ունեն:

Թուրքական պետության կողմից Սիրիայի հարուստ, բազմազան սոցիալական հյուսվածքի մանիպուլյացիաները՝ միավորվելով ջիհադական խմբավորումների հետ, ինչպիսիք են ԴԱԻՇ-ը և Ալ-Նուսրան, կեղծ կերպով ներկայացվել է որպես «հեղափոխություն»: Այս պատմությունը, որը կառուցվել է ամբողջությամբ հատուկ և հոգեբանական պատերազմի միջոցով, կապ չունի ճշմարտության կամ իրականության հետ: Փոխարենը, այն ներկայացնում է միջնադարից ավելի մութ ժամանակաշրջան: Մարդկության, հասարակության, մշակույթի, էթիկայի, կանանց, հավատքի համակարգերի, ազատության և իրավահավասարության դեմ թշնամական այս խմբերը բուռն քարոզչական ջանքերի շնորհիվ ներկայացվել են որպես գրեթե հրեշտակային կերպարներ: Հոգեբանական պատերազմը հիմնականում նպատակ ունի մանիպուլյացիայի ենթարկել գիտակցությունը՝ խեղաթյուրելով իրականությունը՝ փորձելով մակերեսային միջոցներով անմարդկային էակներին հաճելի երևալ:

Վախը թաքնվում է ճշմարտությունից, քանի որ սուտը ամենից շատ վախենում է իրականությունից: Այս հողերում առաջին հեղափոխական կայծը բոցավառվել է 2004 թվականին Քամիշլոյի քրդերի կողմից: Եթե խոսվում է իսկական հեղափոխության մասին, ապա այն պետք է ճիշտ բացահայտվի հենց սկզբից: Ճշգրիտ տեղեկատվությունը հանգեցնում է ճշգրիտ հեռանկարների, ճշգրիտ քաղաքականության և արդյունավետ կազմակերպման: Ճշմարիտ տեղեկատվության տրամադրումը ստի ամենամեծ սպառնալիքն է: Ուստի 2004 թվականին քրդերի նախաձեռնած հեղափոխությունը շարունակվել է, իսկ 2011 թվականին այս հեղափոխական ոգին ստիպել է Բաասի ռեժիմին հեռանալ Ռոժավայից: Արաբների, սիրիացիների, հայերի և թուրքմենների հետ միասին հեղափոխական կրակը տարածվեց ամբողջ տարածաշրջանում՝ հաջողությամբ դուրս մղելով թուրքական պետության կողմից աջակցվող ԴԱԻՇ-ին, Ալ-Նուսրային և այլ զինյալների հյուսիսային և արևելյան Սիրիայից:

Այս հեղափոխությունը առաջ բերեց եզակի համակարգ, որն ապահովում է ինքնության, հավատքի, մշակույթի, կանանց և ապրելակերպի անվտանգությունն ու ազատությունը: Հյուսիսային և Արևելյան Սիրիայի ժողովուրդները ճաշակել են ազատության պտուղները և 13 տարի կառավարել են իրենց ժողովրդավարական ճանապարհով: Այնուամենայնիվ, ներկայիս զարգացումները սպառնում են Սիրիան վերադարձնել մութ ուժերին: Հուսահատությունից հեռու՝ Հյուսիսային և Արևելյան Սիրիայի ժողովուրդները պետք է նպատակ ունենան ընդլայնելու իրենց մշակած ժողովրդավարական և ազատ մշակույթը՝ տարածելով այս հեղափոխական ոգին ողջ Սիրիայում:

Չափազանց կարևոր է գիտակցել, որ թուրքական պետության գործողությունները, ինչպիսիք են HTS-ը և SMO-ն, նպատակ ունեն ոչնչացնել այս հեղափոխական նվաճումը: Սա ոչ թե հեղափոխություն է, այլ հակահեղափոխություն, քանի որ նրանց իրական թիրախը ոչ թե Բաասի ռեժիմն է, այլ Հյուսիսային և Արևելյան Սիրիայի դեմոկրատական հեղափոխությունը:

Պատասխանատվությունը կրում է քրդերը, արաբները, հայերը, սիրիացիները, չերքեզները, դրուզները, ալևիները, թուրքմենները և կանայք՝ միավորվելու ընդհանուր ժողովրդավարական մշակույթի ներքո և տարածելու այս տեսլականը ողջ Սիրիայում: Հոգեբանական պատերազմին պետք է հակադարձել ճշմարտությունը, փաստացի փաստարկները և վստահելի գործիքները: Սուտը կարելի է հաղթել ճշմարտության միջոցով, և հասարակության կազմակերպումը ապատեղեկատվության դեմն առնելու համար էական է:

Եզրափակելով, յուրաքանչյուր քաղաքացի պետք է արդյունավետորեն օգտագործի թվային լրատվամիջոցները և հաղորդակցման գործիքները հոգեբանական պատերազմին հակազդելու և ազատության ուղերձը քարոզելու համար: Այս ջանքերը չեն պահանջում էական ծախսեր, այլ պարզապես ավելի լավ կազմակերպում և պարտավորություն:

Յուրաքանչյուր հեռախոս, կապի յուրաքանչյուր սարք և սոցիալական մեդիա հարթակ պետք է օգտագործվի որպես դիմադրության գործիք: Թեև նրանք, ովքեր չեն կարող ֆիզիկապես ներկա գտնվել Ռոժավայում, կարող են զենք չունենալ, նրանք իրենց տրամադրության տակ ունեն հզոր գործիքներ՝ գործիքներ, որոնք կարող են օգտագործվել տներում, փողոցներում և հասարակական վայրերում՝ թշնամու ստերի դեմ պայքարելու համար: Ժամանակն է լայնորեն և արդյունավետ կերպով մոբիլիզացնել այս գործիքները:

Աբդուլլահ Օջալան, Հյուսիսային և Արևելյան Սիրիայի հասարակական գիտությունների ակադեմիա

«Հոգեբանական պատերազմի ուժասպառ, ապակողմնորոշիչ և բարոյալքող ազդեցության պատճառով նրանք, ովքեր ցանկանում են պայքարել ազատ կյանքի համար, պետք է մեծապես կենտրոնանան կազմակերպչական, քարոզչության և քարոզչության ջանքերի վրա: Ժողովրդի հավատն իր գործի, արժեքների, ընդհանուր նպատակների և մտքի ու ոգու ընդհանուր միասնության հանդեպ մեծացնում է ազատության ձգտողների պարտականությունները»:

internationalistcommune.com
t.me/communeinfo
x.com/CommuneInt